

(dom 20, 1998 – hvor retten lagde vægt på, at der var tale om en voldtægt over for en i fysisk og psykisk henseende særdeles svag kvinde), 1 år og 8 måneder (dom 22, 1998 – fællesstraf omfattende en reststraf på 144 dage) og fængsel i 1 år og 9 måneder, hvor sagen omfattede to tilfælde af voldtægt (dom 28, 1999).

I tre sager blev straffen fængsel i 2 år. I to af disse sager (dom 18, 1998 og dom 25, 1998) var der tale om fællesstraffe og anden kriminalitet, og disse sager er derfor ikke fuldt ud egnede til at belyse strafniveauet i »normaltilfælde«. I den tredje sag (dom 27, 1998) begik tiltalte voldtægt over for to kvinder.

I en sag blev straffen udmålt til fængsel i 3 år (dom 29, 1999). Her var der ligeledes tale om forhold – henholdsvis fuldbyrdet voldtægt og forsøg.

I bilag 3 findes 7 domme, der er egnet til at beskrive strafudmålingen i disse sager. 2 sager medførte fængsel i 6 måneder, og 3 sager gav fængsel i henholdsvis 7 måneder, 8 måneder, 10 måneder, mens 2 domme gav fængsel i 1 år. Heri indgår 3 domme fra 1999 og 2000, der medførte fængsel i 8 måneder, 6 måneder og 1 år (dom 10, 12 og 15).

I denne kategori kan også nævnes sagen fra Århus, der i hvert fald til dels var en kontaktvoldtægt, og som er omtalt nærmere nedenfor under afsnit 4.3., hvor straffene blev fastsat til henholdsvis fængsel i 9 måneder og fængsel i 1 år, dog således at kun 6 måneder af straffen skal fuldbyrdes. Straffen blev bl.a. fastsat under hensyn til de domfældtes unge alder.

De fleste straffe ligger således i niveauet mellem 6 måneder og 1 ½ år, og er der ikke anvendt vold af betydning, eller foreligger der ikke andre skærpende omstændigheder, ligger straffen i niveauet 6 – 10 måneder.

Der er i det udvalgte undersøgelsesmateriale kun en dom om *forsøg på parvoldtægt* (dom 30 i bilag 2). Straffen blev udmålt til fængsel i 6 måneder betinget med vilkår om samfundstjeneste.

Der er 7 domme i bilag 2 vedrørende *fuldbyrdet parvoldtægt*. Straffene blev i to sager udmålt til fængsel i 6 måneder, i to sager til fængsel i 8 måneder (i en af sagerne dog delvist betinget), i en sag til fængsel i 1 år, i en sag til fængsel i 1 år og 2 måneder og i den sidste sag til fængsel i 1 år og 3 måneder. I sagen, der gav fængsel i 1 år og 3 måneder, var der tale om en forholdsvis grov voldtægt (dom 34, 1998), og i sagen, hvor

straffen blev fængsel i 1 år og 2 måneder, var der tale om en fællesstraf, der omfattede en reststraf på 123 dage (dom 35, 1998). I sagen, der gav fængsel i 1 år, blev pågældende tillige dømt for to tilfælde af vold over for samleveren (dom 31, 1998).

Endvidere kan nævnes dom 3, 1994 i bilag 3, hvor straffen blev fastsat til fængsel i 1 år for to voldtægter begået umiddelbart efter hinanden, og hvor der også var tale om ikke ubetydelig vold.

Endelig kan det nævnes, at Højesteret i to sager i 1990'erne har taget stilling til strafniveauet i denne type sager. I begge sager blev straffen udmålt til fængsel i 6 måneder, jf. U 95.895H og U 90.372H i bilag 4.

»Normalstraffen« for fuldbyrdet parvoldtægt må på dette grundlag antages at ligge i niveauet 6 – 8 måneders fængsel.

4.3. Højesterets udmålingspraksis i voldtægtssager

Udover de undersøgelser, der er beskrevet ovenfor, er der i bilag 4 foretaget en gennemgang og beskrivelse af Højesterets domme i voldtægtssager, der skønnes egnet til at belyse strafniveauet fra 1970 og frem til midten af 1990'erne. Der findes ikke Højesteretspraksis efter 1996 med tidsbestemte straffe i sager, hvor hovedforholdet er voldtægt.

Sager om voldtægt behandles i almindelighed i 1. instans ved byretterne. De kan derfor frit ankes til landsretten, hvorimod det kræver Procesbevillingsnævnets tilladelse at anke landsrettens dom til Højesteret. Kun hvis sagen er af en så alvorlig karakter, at der bliver spørgsmål om straf af fængsel i 4 år eller derover, eller hvis der bliver spørgsmål om dom til anbringelse i institution i medfør af straffelovens § 68 eller dom til forvaring, jf. straffelovens § 70, behandles sagen i 1. instans ved landsretten som nævningesag. Der er i så fald fri ankeadgang til Højesteret for så vidt angår strafudmålingen og visse andre spørgsmål.

Denne afgrænsning af domstolenes saglige kompetence medfører, at Højesteret sjældent får lejlighed til at tage stilling til strafudmålingen i voldtægtssager, medmindre sagen er af særdeles alvorlig karakter.

Højesteret har således i de seneste tyve år i alt væsentlighed alene taget stilling til strafudmålingen i meget grove voldtægtssager, hvor ger-